

Alti yaşımdayken, ilk çağın ormanlarını anlatan “Gerçek Öyküler” adlı bir kitapta çok güzel bir resim görmüştüm. Bir boa yılanı avını yutmak üzereyken resmedilmişti İşte bu çizimin bir kopyası: Kitapta şunlar yazılıydı: “Boa yılanı avını çignemeden, bütün olarak yutar ve hareket edemez hale gelir. Sonra da onu sindirebilmek için altı ay boyunca uyur.” Bu orman maceraları üzerinde uzun uzun düşündüm, sonra renkli bir kalemle ilk resmimi yapmayı başardım. 1 No’lu resmim işte şöyle bir şeydi: Şaheserimi büyüklere gösterdim ve korkup korkmadıklarını sordum. Ama onlar:”Korkmak mı? Bir şapkadan niye korkalım ki?”dediler.

Oysa çizdiğim resim bir şapkaya ait değildi. Koca bir fili sindirmekte olan bir boa yılanını çizmiştim ben. Neyse, büyükler anlayabilsin diye başka bir resim daha çizdim. Bu kez boa yılanının midesindeki fili açık seçik göstermiştim. Şu büyüklere hep açıklama yapmak gerekiyor. İkinci resmim ise şöyle bir şey oldu:

Bu kez büyüklerin cevabı boa yılanını içten ya da dıştan çizmeyi bir yana bırakıp, coğrafya, tarih, aritmetik ve gramerle ilgilenmemi tavsiye etmek oldu. Böylece altı yaşımdayken resim kariyerimi terk etmek zorunda kaldım. İlk iki resmimin başarısız olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı Büyükler kendi başlarına hiçbir şeyi anlayamıyor, çocuklar ise aynı şeyin tekrar tekrar anlatılmasından sıkılıyorlardı.

Bu yüzden başka bir meslek seçmek zorunda kaldım ve pilot oldum. Dünyanın hemen hemen her yerine uçtum. Dogrusunu isterseniz, coğrafya bilgilerim çok işime yaradı. Şimdi bir bakışta Çin ile Arizona’yi birbirinden ayırabiliyorum. Ayrıca gece vakti kaybolduğunuzda coğrafya çok işinize yarar.

Neyse, mesleğim gereği , yaşamım boyunca birçok önemli insanla bir arada bulundum. Büyüklerle çok vakit geçirdim. Ama korkarım bu yakın ilişkiler bile benim onlar hakkındaki düşüncelerimi değiştirmede.

Ne zaman yeterince zeki olduğumu düşündüğüm biriyle karşılaşsam, ona hemen 1 No’lu resmimi gösterdim. (Bu resmi hep yanımda taşıyordum, çünkü ilk deneyimimdi.) Bakalım onu gerçekten anlayabilecek miydi. Ama hepsi bunun bir şapka olduğunu söylediler. Bu yüzden ben de boa yılanlarından, ilk çağdaki ormanlardan, ya da yıldızlardan bahsetmeyi bırakıp onların seviyesine indim. Onlarla brıç, golf, politika ve boyun bağları hakkında konuştum. Böylece bu yetişkinler benim gibi duyarlı biriyle karşılaştıkları için mutlu oldular.

İşte böyle. Çevremde gerçek sohbetler yapabileceğim hiç kimse olmadan, tek başıma yaşadım. Ta ki altı yıl önce Sahara Çölü’nde uçagım kaza yapıncaya dek. Motorum arızalanmıştı. Yanımda ne bir teknisyen, ne de bir yolcu olmadığı için, onu kendim tamir etmek zorundaydım. Bu işin güç olacağını biliyor, ama sonunda başaracağımı umuyordum. Bu bir ölüm kalım meselesiydi. Yanımda bana ancak bir hafta yetecek kadar su vardı.

Çöldeki ilk gecem kumların üzerinde uyuyarak geçti. Buraya en yakın yerleşim yeri 1600 kilometre uzaktaydı. Deniz kazası geçirerek okyanusun ortasında kalakalmış bir denizciyi düşünün. Benim durumum böyle bir denizciden çok daha vahimdi. Şimdi güneş dogarken ciliz,

tuhaf bir sesin beni uyandırmasına ne kadar şaşırıldığımı tahmin edebilirsiniz. Bu ses:

“ Lütfen bana bir koyun resmi çizin” diyordu.

“Ne?”

“Bana bir koyun resmi çizin”

Yerimden sıçradım. Şimşek çarpmışa dönmüştüm. Gözlerimi ovuşturdum ve dikkatle etrafıma baktım. Ne gördüm dersiniz? Şaşılacak derecede küçük bir erkek çocuğu gözlerini dikmiş, ciddi ciddi bana bakıyordu. Gördüğünüz bu resmi sonradan yaptım. Onun çizebildiğim en iyi resmiydi. Ama kesinlikle gerçeğinin yarısı kadar bile güzel olmadığını söylemeliyim.

tabii ki bu benim suçum değil. Altı yaşımdayken büyükler yüzünden resim kariyerime son vermek zorunda kalmış, boa yılanını dıştan ve içten gösteren resimler dışında hiçbir şey çizmeyi öğrenememiştim.

Orada büyük bir şaşkinlik içinde kalakalmıştım. En yakın yerleşim yerine 1600 kilometre uzakta olduğumu unutmayın.

Gel gelelim, bu küçük delikanlı hiç de kaybolmuş, yorgunluktan bitip tükenmiş, açlıktan, susuzluktan ve korkudan ölmüş gibi görünmüyordu. Yerleşim yerlerinden binlerce kilometre uzakta, çölün ortasında kaybolmuş bir çocuğa hiç benzemiyordu.

Nihayet ağzımı açabildim ve ona:” Peki ama, burada ne yapıyorsun sen?” diye sordum.

Sorumu yumuşak, ciddi bir sesle yanıtladı: “Lütfen bana bir koyun çizin.”

Merakim öyle güçlüydü ki, istediğini yapmaya karar verdim. Öyle bir durumda bu yaptığım bana ne kadar saçma gelse de, cebimden bir parça kâğıtla bir kalem çıkardım. Fakat aniden eğitimimi coğrafya, tarih, aritmetik ve gramer üzerine yaptığımı hatırladım. Bu yüzden de küçük delikanlıya (biraz da kızgın bir şekilde) resim çizmeyi bilmediğimi söyledim.

“Bunun önemi yok. Bana bir koyun resmi çizin” dedi.

Daha önce hiç koyun resmi çizmemiş olduğum için, ona boa yılanının dıştan görünüşünü temsil eden ilk resmimi çizdim. Duyduğum şey beni hayretler içinde bıraktı: ”Hayir, hayir! Ben fil yutmuş bir boa yılanı istemiyorum. Boa yılanı çok tehlikeli bir hayvandır, fil ise hantaldır. Benim yaşadığım yerde her şey çok küçük. Bana bir koyun lazım. Bana bir koyun resmi çizin.”

Ben de çizdim.

Resme dikkatle baktı ve “Yoo! Bu çok hasta bir koyun. Bana başka bir tane çizin” dedi.

Bir tane daha çizdim.

Küçük dostum kibarca ve hoşgörülü bir tavırla:”Bu bir koyun değil, bir koç, bak boynuzları var...” dedi.

Bir çizim daha yaptım, ama bu da diğerleri gibi kabul edilmedi.

“Bu çok yaşlı. Ben uzun süre yaşayacak bir koyun istiyorum.”

Sabrim tükenmek üzereydi. Bir an önce motoru tamir etmeye başlamam gerekiyordu. Ben de şu resmi karaladım:

Sonra da bunu ona açıkladım :” Bu sadece bir kutu. İstedigin koyun kutunun içinde.”

Ama küçük adamın gözlerinin parladığını görünce çok şaşırdım. “Evet ben de tam böyle bir şey istiyordum. Sence bu koyuna çok ,fazla çimen gerekir mi?”

“Neden sordun?”

“Çünkü benim yaşadığım yerde her şey çok küçüktür.”

“Bence ona yetecek kadar çimen vardır. Sana oldukça küçük bir koyun çizdim.”

Kağıdın üzerine eğilerek:” O kadar da küçük değil. Bak, uykuya yatmış”dedi.

İşte küçük prensle böyle tanıştım.

Nereden geldiğini öğrenmem oldukça uzun sürdü. Bana bu kadar çok soru soran küçük prens, benimkileri hiç duymuyordu. Neyse ki sorduğu soruların cevaplarını biliyordum. Şu saçma dünyada oradan oraya dolaşmak işe yaramıştı.

Örneğin, uçağımı ilk gördüğünde “Şu nesne de nedir?” diye sormuştu. (Ne yazık ki size uçağımı çizemeyeceğim, çünkü bana göre oldukça karmaşık bir şey bu.)

“ O bir nesne değil, benim uçağım. Gökyüzünde uçar.”

Ona uçabildiğimi söylemekten de gurur duymuştum doğrusu. Bunun üzerine “ Ne? Yani gökten mi düştün?” diye haykirdi.

“Evet dedim alçakgönüllü bir tavırla.

“ Ah ne eğlenceli.” Sonra da kahkahalarla gülmeye başladı küçük prens. Bu çok canımı sıkmişti. Talihsizliğimle alay edilmesinden pek hoşlanmam.

“ O halde sen de gökyüzünden geliyorsun” dedi. “ Peki hangi gezegenden?”

Bir şey yakaladığımı anlamıştım ve hemen onu sorguya çektim.

“ Yani sen başka bir gezegenden mi geldin?”

Ama soruma cevap vermedi. Kibarca başını salladı. Bir yandan da bakışlarıyla uçagımı inceliyordu.

“Bununla pek fazla uzaktan geliyor olamazsın...”

Gözleri daldı. Uzun bir süre sonra cebinden çizdiğim koyun resmini çıkararak bu yeni hazinesini incelemeye koyuldu.

Bu ‘ başka bir gezegen’ konusunda bana kesin bir cevap vermemesinin merakımı nasıl artırdığını tahmin edebilirsiniz. Tabii ki ben de daha fazlasını öğrenmeye çalıştım.

“ Nereden geliyorsun sen küçük dostum? Sözüünü ettiğin bu ‘benim yaşadığım yer’ neresi? Çizdiğim koyunu nereye götüreceksin?”

Bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: “ Çizdiğin koyunun en iyi yani ne biliyor musun? Geceleyin onu ev olarak kullanabilecek.”

“ Elbette. Hem iyi bir çocuk olursan sana onu bağlaman için bir ip ve bir direk de çizerim.”

Ama küçük prens bu söylediklerime çok şaşırmıştı.

“Bağlamak mi? Ne komik bir fikir!”

“Ama eger onu bağlamazsan başıboş kalır ve kaybolur.”

Küçük dostum yine kahkahalara boğuldu. “Ama nereye gidebilir ki?”

“ Her yere, burnunun doğrusuna...”

Bunun üzerine küçük prens ciddi bir tavırla: “Bir şey olmaz. Benim yaşadığım yerde her şey öyle küçük ki... “ dedi.

Ve ardından, belki de biraz üzüntüyle, ekledi: “ Orada burnunun doğrusuna giden birisi, pek fazla uzaklaşamaz.”

Böylece önemli bir şey daha öğrenmiş oldum. Geldiği gezegen bir evden daha büyük değildi.

Ama aslında bu beni pek de şaşırtmadı. Dünya, Jüpiter, Mars ve Venüs gibi büyük gezegenlerin haricinde isimsiz yüzlerce gezegen olduğunu biliyordum. Bu gezegenlerin bazıları öyle küçüktür ki, onları teleskopla bile fark etmek güçtür. Gökbilimciler bunlardan birini keşfettiklerinde, ona isim yerine bir numara verirler. Örneğin, ‘ Asteroid 325’ derler ona.

Küçük prensin geldiği gezegenin Asteroid B-612 olduğunu zannediyorum. Böyle düşünmek için iyi nedenlerim var. Bu asteroid yalnızca bir kez, bir Türk gökbilimci tarafından 1909 yılında

görüldü. Gökbilimci bu keşfini bir Uluslararası Astronomi Kongresi'nde açıkladı. Ama tuhaf giysileri yüzünden kimse ona inanmadı. Büyükler böyledir işte.

Neyse ki, bir Türk diktatörü ölüm döşegindeyken halkının Avrupa tarzı kıyafetler giymesini emretti ve gökbilimci bu keşfini 1920 yılında, şık bir kıyafet içinde yeniden sergiledi. Bu kez keşfini herkes kabul etti.

Asteroid-B-612 hakkındaki bu açıklamaları sadece büyükler için yapıyorum. Onlar şekillerden hoşlanırlar. Onlara yeni tanıştığınız bir arkadaştan bahsetseniz, asla en önemli soruları sormazlar. Size arkadaşınızın sesinin nasıl olduğunu, hangi oyunları tercih ettiğini, ya da kelebek koleksiyonu yapıp yapmadığını hiçbir zaman sormazlar. “Kaç yaşında? Kaç kardeşi var? Babası kaç lira kazanıyor?” gibi şeyler sorarlar. Ancak bunları bildiklerinde onu tanımaya başladıklarını düşünürler.

Onlara “Pembe tuğlalardan yapılmış bir ev gördüm, pencerelerinin kenarında sardunyalar, çatısında güvercinler vardı” diyecek olsanız, böyle bir evi hayal edemezler bile. Onlara “Yüz bin dolar değerinde bir ev gördüm” demeniz gerekir. O zaman “Ah, ne kadar güzel bir ev!” diyeceklerdir.

İşte böyle. Bu yüzden de onlara “Küçük prens çok güzeldi, kahkaha atıyordu ve bir koyun istemişti. İşte bunlar onun var olduğunun kanıtıdır” deseniz, omuzlarını silkecek ve size çocuk muamelesi yapacaklardır. Ama “Onun geldiği gezegen Asteroid B-612” dersanız, size inanacaklar ve sorular sormaya başlayacaklardır. Onlar böyle işte. Bu zayıflıklarından yararlanmak doğru olmaz. Çocukların yetişkinlere karşı daima anlayışlı olmaları gerekir.

Ama yaşamı gerçekten anlayan bizlerin, şekillere ihtiyacı yoktur. Hikayeme masal anlatır gibi başlayabilirdim. “Bir zamanlar bir küçük prens vardı, kendisinden pek de büyük olmayan bir gezegende yaşardı ve bir arkadaşına ihtiyacı vardı” diyebilirdim. Hayatı gerçekten anlayan bizler, bunu daha gerçekçi bulurduk.

Kitabımın baştan savma okunmasını istemediğimden, küçük prensle ilgili anılarımı yazarken çok zorluk çektim. Bu küçük arkadaşım koyunuyla birlikte gittikenden bu yana tam altı yıl geçti. Onu tarif etmeye çalışıyorum, çünkü onu unutmak istemiyorum. İnsanın bir dostunu unutmaması üzücüdür. Herkes bir dost sahibi olmayabilir. Ve eğer onu unutursam, şekillerden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen yetişkinlere benzerim.

İşte bu yüzden bir kutu boya kalemi ve birkaç kurşun kalem aldım. Benim yaşimdaki biri için, özellikle de altı yaşındayken yaptığı, içten ve dıştan iki boa yılanı resmi dışında hiçbir şey çizmemiş bir adam için yeniden resim yapmaya başlamak oldukça güç bir iş. Resimlerimin mümkün olduğu kadar gerçekçi olmasına çalışacağım. Ama bunu başarabileceğimden emin değilim. Bir çizim gayet iyi giderken, diğer bir çizim gerçeğine hiç benzemiyor. Küçük prensin boyu konusunda da hatalar yapıyorum. Bazen küçük dostum olduğundan daha uzun boylu, bazen de daha kısa görünüyor. Giysisinin renginden de emin değilim. Bu yüzden de elimden gelenin en iyisini yapıp, el yordamıyla iyi kötü bir şeyler çıkarmaya çalışacağım.

Bazı önemli detayları da yanlış çizebilirim, ama beni bağışlamalısınız. Küçük dostum bana

hiçbir şeyi açıklamadı. Herhalde benim de kendisi gibi olduğumu sanıyordu. Ama ne yazık ki ben kutuya baktığımda koyunları göremiyorum. Belki de yetişkinlere bir parça benziyorum. Yaşlanıyorum.

Biz yine hikayemize dönelim. Orada geçirdiğim her gün, küçük prensin gezegeni , oradan ayrılışı, yolculuğu hakkında yeni şeyler öğrendim. Çok yavaş oluyordu bu. Baobap felaketinden (Baobap ağacı Hindistan ve Seylan'da yetiştirilir. Geniş gövdesi ve kabuklu, büyük, yenebilen meyveleri vardır.) ancak üçüncü gün haberim olmuştu. Bunu yine çizdiğim koyuna borçluydum. Çünkü bu konuda ciddi bir şüpheye kapılan küçük prens bana aniden: "Koyunlar küçük çalılar yerler, öyle değil mi? " diye sormuştu.

" Evet, bu doğru " dedim.

" Bunu duyduğuma sevindim."

Bu konunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamamıştım. Küçük prens : O halde baobapları da yerler mi? " diye sürdürdü sorusunu.

Ona baobapların küçük çalılar olmadığını, birkaç katlı bina büyüklüğündeki ağaçlar olduğunu anlattım. " Yanında bir fil sürüsü götürsen bile, tek bir baobap ağacını yiyip bitiremezler " dedim. Küçük prens bu 'fil sürüsü' lafına kahkahalarla güldü. " Götürdüğüm filleri

üst üste dizmem gerekirdi " dedi. Sonra bilgiç bir tavırla: "Baobaplar da başlangıçta küçüktürler " diye ekledi. " Elbette öyle. Peki ama koyunun bu küçük baobapları yemesini neden istiyorsun?

Sanki burada anlaşılacak bir şey yokmuş gibi " Hadii, yapma! " dedi. Benimse, bunun ne anlama geldiğini çözebilmek için bir hayli düşünmem gerekmişti.

Her gezegende olduğu gibi, küçük prensin gezegeninde de yararlı ve zararlı bitkiler vardı anlaşılabilir. Yararlı tohumları yararlı bitkiler, zararlı tohumları ise zararlı bitkiler meydana getiriyordu. Ama tohumlar görünmezdirler. Toprağın derinliklerinde uyurlar. Sonra bir gün bir tanesi uyanmaya karar verir. Önce ürkek ürkek gerinir. Sonra yüzünü güneşe çevirmiş sevimli bir filiz olarak çıkar ortaya. Bu haliyle tamamen zararsızdır. Eğer bu bir turp filizi ya da gül fidanıysa, dilediği gibi büyümesine izin verilir. Yok eğer yabancı bir bitkiyse, derhal sökülmelidir. İşte küçük prensin gezegeninde de böyle zararlı tohumlar vardı. Bunlar baobap tohumlarıydı. Küçük gezegenin her yerini istila etmişlerdi. Eğer bir baobap filizini zamanında sökmezseniz, ondan bir daha asla kurtulamazsınız. Gezegenin her yerini kaplar. Kökleri toprağın derinliklerine doğru ilerler. Eğer gezegeniniz çok küçükse ve baobaplar da fazlaysa, o zaman gezegen patlayabilir.

" Bu bir terbiye meselesi " demişti küçük prens daha sonraları. Sabahleyin kendi bakımınızı yaptıktan sonra, sıra gezegenin bakımına gelir. Bunu büyük bir dikkatle yapmalısınız. Küçük baobap filizleri gül fidanlarından ayırt edilebilecek kadar büyüdüklerinde, onları sökmelisiniz. Bu sıkıcı bir iştir, ama oldukça kolaydır."

Sonra bir gün bana, tüm bu konuştuklarımızı anlatan bir resim çizmemi öğütledi. Böylece

benim yaşadığım yerdeki çocuklar bunları anlayabilecekler. “Eğer bir gün seyahate çıkarlarsa, bunları bilmek işlerine yarayabilir. Bazen insan bu günkü işini yarına bırakabilir. Ama baobaplar konusunda bunu yaparsanız, sonuç felaket olur. Tembel bir adamın gezegeninin baobaplar tarafından istila edildiğini biliyorum ben.”

Bu gördüğünüz resmi küçük prensin tariflerine göre yaptım. Öğüt vermekten pek hoşlanmam. Ama herkes bir gün yolunu kaybedip bir asteroide düşebilir ve baobap tehlikesiyle karşı karşıya gelebilir. Bu yüzden, bir seferlik bunu yapacağım ve: “Çocuklar! Baobaplara dikkat edin!” diyeceğim. Bunu yapmamın sebebi, benim gibi baobap tehlikesinden haberdar olmayan dostlarımı uyarmaktır. Bu yüzden de bu resim üzerinde çok çalıştım. Bu resmin neden diğerlerinden daha etkileyici olduğunu merak edebilirsiniz. Denedim, ama diğerleri bu kadar başarılı olmadı işte. Baobapları çizerken önemli bir iş yaptığımı düşünmüştüm çünkü. Dostlarım için endişelenmiştim.

Ah, küçük prens! O küçük gezegendeki mutsuz yaşamını yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Uzun bir süre için, tek eğlencen güneşin batışını izlemek olmuştu. Bunu tanışmamızın dördüncü sabahında öğrenmiştim. Bana, “Güneşin batışını izlemeyi çok severim. Haydi gidip izleyelim” demiştin.

“Ama beklememiz gerekiyor...”

“Neyi?”

“Güneşin batmasını.”

Bu sözlerime başlangıçta çok şaşırmıştın. Ama sonra kendi kendine gülerek, “Kendimi hala evimde sanıyorum galiba” demiştin.

Gerçekten de öyleydi. Herkesin bildiği gibi, Amerika’da güneş tam tepedeyken Fransa’da batmaktadır. Öğle vakti güneşin batışını izlemek isteyen bir Amerikalının, bir dakika içinde Fransa’da olması gerekir. Ne yazık ki bu da pek mümkün değildir. Ama senin minik gezegeninde, yapman gereken tek şey sandalyeni bir iki adım ilerletmek. Orada istediğin zaman güneşin batışını izleyebilirsin sen.

Bir keresinde güneşin batışını tam kırk dört kez izlediğini anlatmıştın bana. Sonra da şöyle demiştin: “Bilirsin, insan çok mutsuz olduğu zamanlarda güneşin batışını izlemeyi sever.”

“Peki sen mutsuz muydun?” diye sormuş, ama yanıt alamamıştım senden.

Beşinci gün, küçük prensin yaşamıyla ilgili yeni bir sırı daha keşfettim. Bu yine çizdiğim koyun sayesinde olmuştu. Sanki bu konuyu uzun süre düşünüp taşınmış gibi, aniden bana “Koyunlar çalıkları yiyorlar, peki çiçekleri de yerler mi?” diye sordu.

“Önlerine gelen her şeyi yerler.”

“Dikenli çiçekleri de mi?”

“ Evet, dikenli çiçekleri de.”

“O halde dikenler...Dikenler ne işe yarar? “

Bunun cevabini bilmiyordum. Uçağın motorunda sikişip kalmış bir civatayı sökmekle meşguldüm. Uçağın bozulması canımı giderek daha fazla sikmaya başlamıştı. İçme suyum hızla azalıyor ve ben durumun daha da kötüleşmesinden korkmaya başlamıştım.

“ Dikenler diyordum...Ne işe yararlar? “ diye sordu yine.

Küçük prens, sorduğu sorunun cevabını almadıkça sormaktan vazgeçmiyordu. Bense civatayı sökmekle meşguldüm ve aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim: “ Dikenler hiçbir işe yaramaz. Çiçekler onları sırf kızgınlıktan taşırlar.”

“ Ah, demek öyle! “

Sonra kısa bir sessizlik oldu ve ardından, biraz da kirgin bir sesle “ Sana inanmıyorum. Çiçekler narin yaratıklardır. Saftırlar. Dikenlerinin korkunç olduğunu düşünürler “ dedi.

Cevap vermedim. O sırada kendi kendime şöyle diyordum: “ Eger bu civata yerinden çıkmamakta inat ederse, onu çekiçle çıkaracağım.”

Ama küçük prens yine araya girdi : “Yani sen gerçekten çiçeklerin o dikenleri kızgınlıktan taşıdıklarına mı inanıyorsun?”

“Hayır, hiçbir şeye inanmıyorum ben. Öylesine söyledim. Şu anda önemli bir işim var. “

Hayretler içinde kalmıştı küçük prens.

“ Önemli bir iş mi? “

Beni elimde çekiç, parmaklarım motorun yağından simsiyah olmuş bir halde o çirkin şeyin (yani uçağımın) üzerine egilmiş gören küçük dostum:

“İşte şimdi tam da büyükler gibi konuştun “ dedi.

Kendimden biraz utanmıştım.

“Her şeyi karıştırıyorsunuz, karmakarışık ediyorsunuz “ dedi sonra. Gerçekten kızmıştı. Altın sarısı bukellerini saga sola sallayarak : “ Kırmızı suratlı bir adamın yaşadığı bir gezegen biliyorum. Adam hiç çiçek koklamamış. Hiç yıldızlara bakmamış. Hiç kimseyi sevmemiş. Bütün vaktini şemalar yaparak geçirmiş. Ve bütün gün “ Önemli işlerim var. Önemli işlerim var. “ deyip dururdu. Bundan büyük bir gurur duyardı. Ama o bir insan değil, bir mantar o ! “

“ Bir ne? “

“ Bir mantar! “

Küçük prens şimdi öfkeden sapsarı kesilmişti.

“ Milyonlarca yıldır çiçeklerin dikenleri var. Ve milyonlarca yıldır koyunlar çiçekleri yiyorlar. Çiçeklerin hiçbir işlerine yaramayan dikenleri neden büyüttüklerini anlamaya çalışmak gereksiz bir şey mi? Çiçekler ve koyunlar arasındaki savaş önemsiz mi? O kırmızı suratlı beyefendinin şemalarından daha ciddi ve daha önemli değil mi bunlar? Ve evrende başka hiçbir gezegende yetişmediğini bildiğim bir çiçegim varsa ve küçük bir koyun onu bir sabah, ben fark etmeden, tek bir isirikta yok ederse, bu önemsiz bir şey midir? “

Yüzü kiptirmizi olmuştu. Konuşmasını sürdürdü: “ Eger bir insan milyonlarca yıldızın arasındaki tek bir gezegende yetişen bir çiçeği severse, bu onu mutlu etmeye yetecektir. Çünkü yıldızlara baktığında ‘ Benim çiçegim oralarda bir yerlerde ‘ diyebilir. Ama bu koyun çiçegini yerse, o zaman bütün yıldızlar aniden kararmış gibi gelir ona. Ve sen bunun önemli olmadığını düşünüyorsun! “

Daha fazla konuşamamıştı, çünkü gözyaşlarına boğulmuştu.

Akşam olmuştu. Takimleri bir kenara bırakmıştim. Herhalde çekicim, civatam, susuzluğum ve ölümüm bana şu an olduğundan daha önemsiz gelemezdi. Milyonlarca yıldızın arasında, bir gezegende, benim gezegenimde, rahatlatmam gereken bir küçük prens vardı! On kollarıma aldım ve yavaşça salladım. “ Çiçegin için hiçbir tehlike yok. Koyununa bir ağızlık çizeceğim... Çiçegin için bir çit çizeceğim... Ben... Ben...” Ona nasıl ulaşacağımı, onu nasıl rahatlatacağımı bilemiyordum. Bu gözyaşı seli öyle tuhaftı ki...

Çok geçmeden küçük prensin çiçegini daha yakından tanıdım.

Gezegeninde daima başka çiçekler olmuştu. Ama basit çiçeklerdi bunlar ve sabahleyin ortaya çıkar, akşam olunca gözden kaybolurlardı. Pek az yer kaplardı, kimseye zararları yoktu. Derken bir gün, nereden geldiği bilinmeyen bir tohum, diğerlerinden çok farklı bir filiz verdi. Küçük prens önce onu yeni bir tür baobap sandi. Bu yüzden de büyümesini yakından takip etti. Ama bir süre sonra bitki uzamayı bıraktı ve tomurcuklanmaya başladı. Kocaman bir tomurcuktu bu. Tomurcunun yeşil zarının altında olaganüstü güzellikte bir çiçegin gelişmekte olduğunu hissediyordu küçük prens. Çiçek tüm renklerini özenle seçiyor, taç yapraklarını tek tek düzenliyor, kusursuz bir giysi meydana getirmek için hazırlıklarını yavaş yavaş tamamlıyordu. Gelincikler gibi buruşuk olmak istemiyordu. Onun istediği, güzelliğinin zaferiyle ortaya çıkmaktı. Gerçekten de çok kibirliydi. Bu gizemli hazırlıklar günlerce sürdü. Derken bir sabah, güneşin doğuşuyla birlikte çıktı ortaya.

Bunca siki ve özenli çalışmanın ardından önce bir esnedi. “ Ah, affedersin. Henüz tam uyanamadım. Saçım başım darmadaginik “ dedi.

Ama küçük prens onun güzelliği karşısında duyduğu hayranlığı gizleyemedi. “ Ah, ne kadar da güzelsin! “

“ Öyleyim değil mi? “dedi çiçek kibarca, “ güneşle aynı günde doğdum.”

Evet, pek de mütevazî sayılmazdı doğrusu, ama öyle büyüleyiciydi ki!

“ Kahvaltı vaktim geldi sanırım, acaba ihtiyaçlarımı karşılayabilir misin? “

Küçük prens düşüncesizliğinden ötürü çok utanmış, hemen koşup bir teneke su getirmişti. Böylece, bu kibirli çiçeğin eziyetleri başlamış oluyordu.

Örneğin bir gün, dört küçük dikenine güvenerek “ Bırak da gelsin şu kaplanlar, onların pençelerinden korkmuyorum “ demişti.

“ Ama benim gezegenimde hiç kaplan yok ki! Üstelik kaplanlar ot yemezler. “

“ Ama ben bir ot değilim “ demişti çiçek tatlı bir sesle.

“ Ah, lütfen bağışla. “

“Kaplardan korkmam ama, rüzgardan nefret ederim. Benim için bir korunak bulabilir misin acaba?”

“Hava akımı çiçekler için korkunç bir şey olmalı. “diye düşündü küçük prens. “Bu çiçek gerçekten de çok karmaşık bir yaratık.”

“ Akşama beni cam bir korunakla kapatmanı istiyorum. Burası çok soğuk bir yer. Ve oldukça da rahatsız. Benim geldim yerde...”

Aniden susmuştu çiçek. Ama artık çok geçti. Geldiğinde sadece bir tohumdu. Başka dünyalar hakkında bir şey bilmesine olanak yoktu. Böyle kolay keşfedilecek bir yalana başlarken yakalandığı için canı sıkılmıştı. Küçük prensin kafasını karıştırmak için öksürmeye başladı.

“ Korunagim nerede? “ dedi sonra.

“ Getirecektim, ama benimle konuşuyordun.”

Küçük prensi utandırmak için biraz daha öksürdü çiçek. Ona olan sevgisine ve iyi niyetine rağmen, artık küçük prens çiçekten şüphelenmeye başlamıştı. Onun anlamsız sözlerini ciddiye almıştı. Sonra da çok mutsuz olmuştu.

Bir gün bana:”Onu hiç dinlememeliydim“ dedi. “İnsan çiçeklere asla inanmamalı. Sadece onları seyretmeli, koklamalı. Benimkinin kokusu gezegenimin her yerine yayılmıştı, ama ben onu nasıl mutlu edeceğimi bilemedim. Şu kaplan hikayesi de beni çok öfkelenmişti.”

İçini dökmeye devam etti küçük prens.

“O zamanlar hiçbir şeye aklım ermiyordu. Konuşulanlara değil, yapılanlara önem vermeliydim. O güzel kokusu ve işiltisi bana iyi gelmişti. Onu hiç terk etmemeliydim. Bana oynadığı oyunlara rağmen yumuşak bir kalbi olduğunu anlamalıydim. Çiçekler çok tutarsız oluyorlar. Ama bak, ben de onu nasıl seveceğimi bilememiştim. O zamanlar çok deneyimsizdim.”

Oradan kaçabilmek için sanırım vahşi kuşların göç etmelerinden faydalandı küçük prens. O sabah gezegenini bir güzel düzenledi. Aktif yanardağlarını özenle süpürdü. İki tane aktif yanardağı vardı. Sabah kahvaltısını bunların üzerinde isitirdi. Ayrıca bir de sönmüş yanardağı vardı. Ama ne olur ne olmaz diye onu da temizledi. Söylediğine göre, düzenli olarak süpürdüklerinde yanardağlar hafif hafif yanarlarmış. Hiç patlama olmazmış. Yanardağ patlamaları da baca yangınlarına benzer. Temizlenmezlerse felakete neden olabilirler. Tabii biz, dünyamızdaki yanardağları temizlemek için çok fazla küçük kalıyoruz. Bu yüzden de, patladıklarında büyük zararlar meydana geliyor.

Küçük prens hiçbir üzüntü hissetmeksizin, son baobap filizlerini de söktü. Bir daha hiç geri dönmeyeceğine inanıyordu. Ama o sabah son kez yaptığı bu günlük işler ona öyle güzel gelmişti ki... Ve nihayet çiçeğini sulayıp korunacağını üzerine yerleştirmeye hazırlanırken, ağlayacak gibi oldu.

“Elveda” dedi çiçeğe. Ama çiçek cevap vermedi.

“Elveda” dedi tekrar. Çiçek öksürdü. Ama üşüdüğü için öksürmemişti bu kez.

“Aptalca davrandım” diye fisildadi sonunda. “Lütfen beni affet. Mutlu olmaya çalış.”

Oysa küçük prens çiçeğin sitem edeceğini sanıyordu. Şaşırmıştı. Elinde çiçeğin korunagi, öylece kalakalmıştı orada. Bu davranışına bir anlam veremiyordu.

Çiçek: “Seni elbette seviyorum” dedi. “Eğer bunu anlayamadıysan, suç bende. Ama sen de en az benim kadar aptalca davrandın. Neyse, mutlu ol. O korunagi da bırak elinden, artık onu istemiyorum.”

“Ama rüzgar...”

“O kadar da hasta değilim. Gecenin derinliği bana iyi gelecektir. Bir çiçek olduğumu unutma.”

“Ama hayvanlar...”

“Eğer kelebekleri görmek istersem, birkaç tirtilla iti geçinmem gerekecek. Eğer bunu yapmazsam, hiç arkadaşım olmaz. Sen uzaklarda olacaksın. Hayvanlara gelince, onlardan korkmuyorum. Benim de pençelerim var” diyerek dört küçük dikenini gösterdi. Sonra da “Böyle oyalanma, sinirlerim bozuluyor. Gitmeye karar verdin, o halde git” dedi. Ağladığının görülmesini istememişti. Çok gururlu bir çiçektir.

Küçük prens kendisini komşu asteroitlerin arasında buldu. Bu asteroitlerin numaraları 325, 326, 327, 328, 329, ve 330'du. Kendisine bir meşgale bulabilmek ve bilgisini artırmak için sirayla

onlari ziyaret ermeye karar verdi.

İlk asteroitte bir kral yaşıyordu. Mor kumaştan yapılmış giysisiyle tahtında otururken, oldukça haşmetli görünüyordu.

Küçük prensi görünce: “ Ah, işte halkimin bir üyesi “ dedi.

“ Beni daha önce hiç görmediği halde kim olduğumu nereden bilebiliyor? “ diye düşündü küçük prens.

Kralların dünyayı çok basit bir gözle algıladıklarını bilmiyordu. Krallara göre bütün insanlar, onların emirleri altında bulunan kimselerdi. “ Biraz daha yakına gel de seni iyice göreyim “ dedi kral. Nihayet emir verecek birini bulduğu için, oldukça kibirlenmişti.

Küçük prens oturabileceği bir sandalye bulmak için çevresine bakındı, ama kralın kürkü bütün gezegeni kaplamıştı. Bu yüzden ayakta kaldı ve yorgun olduğu için de esnedi.

“ Kralın karşısında esmemek görgü kurallarına aykırıdır, esnemeni yasaklıyorum “ dedi kral.

“ Ama buna engel olamıyorum “ dedi küçük prens şaşkinlikle. “ Uzun bir yoldan geldim ve hiç uyumadım.”

“ O halde esnemeni emrediyorum “ dedi kral, “ yıllardır esneyen birini görmedim. İnsanların nasıl esnediğini merak ediyorum. Haydi şimdi yeniden esne. Bu bir emirdir.”

Küçük prens kiplirmizi olmuştu. “ Beni korkutuyorsunuz. Artık esneyebileceğimi sanmıyorum “ dedi.

“ Demek öyle. O halde arada bir esnemeni- arada bir de...”

Sözünü tamamlayamadı, çünkü kızgınlıktan öksürmeye başladı. Otoritesine çok önem veriyordu anlaşılan. Emirlerine karşı gelinmesine hiç tahammülü yoktu. Ama aslında iyi bir kraldı. Bu yüzden de emir verirken insafli davranıyordu.

“ Bir generale martiya dönüşmesini emredersem ve general bu emre uymazsa suç onun değildir. İmkansız bir şeyi yapmasını istediğim için, suç benimdir.” dedi.

Biraz utanarak “ Oturabilir miyim? “ dedi küçük prens. Kürkünün eteklerini haşmetle toparlayan kral : Oturmanı emrediyorum “ diye yanıtladı.

Ama gezegen bomboştu. Bu kral kimi yönetiyordu? Küçük prens şaşkindi.

“ Efendim, “ dedi, “ lütfen size bir soru sormama izin verin.”

“ Sorunu sormanı emrediyorum “ dedi kral çabucak.

“ Efendim, burada kimi yönetiyorsunuz acaba? “

“ Her şeyi. “

“ Her şeyi mi? “

Kral eliyle kendi gezegenini, diğer gezegenleri ve yıldızları işaret etti.

“ Hepsini mi? “ diye sordu küçük prens.

“ Hepsini.”

Anlaşılan kendisi evrensel bir kraldı.

“ Peki yıldızlar emirlerinize boyun eğiyor mu? “

“ Elbette. Emirlerimi derhal uygularlar. Karşı gelinmesine tahammül edemem. “

Bu güç karşısında şaşırmadan edemedi küçük prens. Eger bu güce kendisi sahip olsaydı, sandalyesinin bile kipirdatmadan aynı gün içinde yermiş iki, hatta yüz gün batımını birden izlerdi.

Terk ettiği küçük gezegenini hatırlayınca, birden kendini mutsuz hissetti küçük prens. Cesaretini toplayarak kraldan bir ricada bulundu.

“ Gün batımını izlemek isterdim. Lütfen bana bu iyiliği yapın. Güneşe batmasını emredin. “

“ Eger bir generale kelebek gibi çiçekten çiçeğe uçmasını, ya da bir trajedi yazmasını, veya kendisini bir martiya dönüştürmesini emretseydim ve general emrime uymasaydı, suç kimin olurdu? “

“ Sizin.”

“ Kesinlikle. Emirler, yerine getirilebilir şeyler olmalıdır. Otoritenin temeli mantiktir. İnsanlara kendilerini denize atmalarını emretmek, bir devrime yol açmak demektir. Ben emirlerime uyulmasını isterim. Buna hakkım var, çünkü mantikli emirler veririm.”

“ Gün batımı ne olacak? “ diye sordu küçük prens. Biliyorsunuz, sorduğu sorunun yanıtını almadıkça sormaktan asla vazgeçmezdi. “ Gün batımını izleyeceksin, bu emri vereceğim. Ama bilimsel yönetmeliklere götüre, koşulların uygun olacağı zamana beklemek zorundayım.”

“ Peki bu ne zaman olacak? “

“ Himm. Yaklaşık sekize yirmi kala civarında. Sen de emirlerime nasıl uyulduğunu görmüş olacaksın. “

Esnedi küçük prens. Gün batımını beklemek zorunda kaldığı için biraz canı sıkılmıştı.

“ Burada yapacak hiçbir şeyim yok. Bu yüzden yoluma devam edeceğim.”

Emredebileceği birini bulmuşken kaçırmak istemeyen kral:

“ Gitme, seni bakan yapacağım “ dedi.

“ Ne bakani? “

“ A... Adalet bakani! “

“ Ama burada yargılayacak hiç kimse yok ki! “

“ Bunu henüz bilmiyoruz. Krallığımı tam olarak gezmiş değilim. Yaşlı olduğum için yürümek beni yoruyor. Arabaya binmek istesem, burada araba için yer yok.”

“ Ama ben gezegende hiç kimse olmadığını biliyorum “ dedi küçük prens. Bir yandan da emin olmak için başını eğdi ve gezegenin diğer tarafına göz attı.

“ O halde sen de kendini yargıyorsun “ diye yanıtladı kral. “ Kendini yargılamak diğer insanları yargılamaktan çok daha zordur. Kendini gerektiği gibi yargılayabilirsen, çok adilsin demektir. “

“ Eger kendimi yargılayacaksam, bunu her yerde yapabilirim “ dedi küçük prens, “ burada kalmama gerek yok. “

“ Himm, “ dedi kral, “ eger yanılmıyorsam gezegenin bir yerlerinde yaşlı bir fare olacak. Geceleri tikirtilerini duyuyorum. Onu yargıyorsun. Arada bir onu ölüm cezasına çarptırırsın, böylece hayatı senin ellerinde olur. Ama her seferinde onu affetmelisin. Çünkü yargılayabileceğin tek kişi o. “

“ Ben hiç kimseyi ölüm cezasına çarptırmak istemiyorum ve sanırım kendi yoluma devam edeceğim. “

“ Olmaz! “ dedi kral.

Küçük prens kararını vermişti, ama yaşlı kralı incitmeyi de hiç istemiyordu.

“ Sayın kralım, eger emirlerinize derhal uyulmasını istiyorsanız, o halde uygulanabilir emirler vermelisiniz. Örneğin, bir an önce gitmemi emredebilirsiniz. Bence koşullar buna çok uygun.”

Kral hiçbir şey söylemeyince, küçük prens bir an tereddüt etti, sonra oradan ayrıldı.

Kral arkasından :” Seni büyükelçi yapacağım! Diye seslendi. Ses tonundaki otorite duyulmaya değerdi doğrusu...

Küçük prens : “ Şu büyükler çok tuhaf “ dedi kendi kendine ve yoluna devam etti.

Gittiği ikinci gezegende kendini beğenmiş bir adam yaşıyordu. Küçük prensi görür görmez:

“ Ah, işte bir hayranım! “ diye bağirdi. Çünkü bu adama göre diğer insanların hepsi onun hayranıydı.

“ Günaydin,” dedi küçük prens, “ şapkanız ne kadar ilginç.” “ Bu şapka insanları selamlamak için “ diye yanıtladı kendini beğenmiş adam. “ İnsanlar beni alkışladıklarında şapkamı havaya kaldırım. Ama ne yazık ki buraya hiç kimse uğramıyor.”

Adamın söylediklerinden pek bir şey anlamayan küçük prens “ Gerçekten mi? “ dedi.

Kendini beğenmiş adam ona “ Ellerini çirp “ dedi. Küçük prens ellerini çirpinca şapkasını büyük bir nezaketle havaya kaldırdı.

Küçük prens içinden “ Burası kralın gezegeninden daha eğlenceli “ dedi ve ellerini tekrar çirpti. Kendini beğenmiş adam şapkasını havaya kaldırdı yine.

Beş dakika boyunca aynı şeyi tekrarladılar. Ama küçük prens oyunun monotonluğundan sıkılmıştı.

“ Peki şapkanızı egmeniz için ne yapmam gerekiyor? “ diye sordu.

Ama kendini beğenmiş adam onun bu sorusunu duymadı. Çünkü övgüden başka hiçbir şeyi işitmezdi.

“ Bana gerçekten çok mu hayransın? “ diye sordu adam.

“ Hayran olmak ne demek? “

“ Hayran olmak, bir kimsenin o gezegendeki en yakışıklı, en şık giyimli, en zengin ve en akıllı kişi olduğunu düşünmek demektir.”

“ Ama bu gezegende sizden başka kimse yok ki! “

“ Lütfen bana bu iyiliği yap, yine de bana hayran olduğumu söyle.”

“ Size hayranım, “ dedi küçük prens hafifçe omuzlarını silkerek, “ ama bu sizin için neden bu kadar önemli? “

Bunu söyledikten sonra da yoluna devam etti. İçinden “Şu büyükler gerçekten de çok tuhaflar “ diyordu.

Üçüncü gezegende bir ayyaş yaşıyordu. Bu ziyareti çok kısa sürmüştü, ama küçük prensi derinden etkilemişti.

Ayyaş adam masada sessizce oturuyordu. Masanın üzerinde bir kısmı dolu, bir kısmı boş bir sürü şişe vardı. Küçük prens:” Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

“ İçki içiyorum “ diye yanıtladı adam kederli bir biçimde.

“ Neden içki içiyorsunuz?”

“Unutmak için.”

Küçük prens adamın durumuna üzülmüştü.

“ Neyi unutmak için? “

“ Utandığımı “ diye yanıtladı adam.

Yardımcı etmek isteyen küçük prens,

“ Neden utandığınızı? “dedi.

“ İçki içmekten “ diye yanıtladı ve tam bir sessizliğe gömüldü ayyaş adam.

Küçük Prens yoluna devam etti. Çok şaşkıncı.

“ Büyükler gerçekten de, gerçekten de çok tuhaflar “ dedi kendi kendine.

Dördüncü gezegen bir iş adamına aitti. Adam öyle meşguldü ki, küçük prens geldiğinde başını kaldırıp bakmadı bile.

“ Günaydın “ dedi küçük prens, “ sigaranız bitmiş.”

“ Üç artı iki beş eder. Beş artı Beş artı yedi on iki, on iki üç daha on beş eder. Günaydın. On beş artı yedi yirmi iki eder. Yirmi iki altı daha yirmi sekiz eder. Onu yakacak vaktim yok. Yirmi sekiz üç daha otuz bir. Pöh! Hepsini birden beş yüz bir milyon, altı yüz yirmi iki bin, yedi yüz otuz bir eder.”

“ Beş yüz bir milyon tane olan nedir? “

“ Hi! Sen hala orada misin? Beş yüz bir milyon...Hatırlamıyorum. Çok fazla işim var. Ben önemli bir adamım. Gevazelik edecek vaktim yok benim! İki beş daha yedi eder...”

“ Beş yüz bir milyon tane olan nedir? Diye yineledi küçük prens. Hayatında bir kez bile sorduğu sorunun cevabını almadan bırakmamıştı.

İş adamı başını kaldırdı.

“ Bu gezegendeki elli dört yıllık yaşamım boyunca, sadece üç kez rahatsız edildim. İlki, yirmi

dört yıl önceydi. Nereden geldiğini bilmediğim bir mayısböceği, o çirkin sesiyle tam dört kez hata yapmam neden olmuştu. İkincisi, on bir yıl önce gelen bir romatizma nöbetiydi. Jimnastik yapmaya pek vakit bulamıyorum. Ben önemli bir adamım. Üçüncüsü ise, işte şimdi! Tam ben beş yüz bir milyon derken...”

“ Beş yüz bir milyon tane olan nedir? “

İş adami bu sorudan kurtulamayacağını anlamıştı.

“ Gökyüzünde gördüğün şu küçük nesnelere.”

“ Sinekler mi? “

“ Hayir. Parıldayan küçük nesnelere.”

“ Arılar mı? “

“ Yoo, hayir. Tembel insanları boş hayallere sürükleyen şu altın renkli küçük şeyler. Ama benim boş hayallere harcayacak vaktim yok. Ben önemli bir adamım. “

“ Ah, anladım. Yıldızlardan söz ediyorsunuz.”

“ Evet yıldızlar.”

“ Peki beş yüz milyon yıldızı ne yapıyorsunuz?”

“ Beş yüz milyon değil! Beş yüz bir milyon, altı yüz yirmi iki bin otuz bir tane.”

“ Pekala. Ne yapıyorsunuz onları? “

“ Ne mi yapıyorum? Hiçbir şey. Onlara sahibim.”

“ Yıldızlara mı? “

“ Evet.”

“ Ama karşılaştığım kral da onlara...”

“ Kralların hiçbir şeyi yoktur. Onlar sadece yönetirler. Bu çok farklı bir şey.”

“ Peki yıldızlara sahip olmak sizin ne işinize yarıyor?”

“ Beni zengin yapıyor.”

“ Peki zengin olunca ne oluyor?”

Kendi kendine “ Bu adamin verdiği cevaplar da ayyaş adaminkilere benziyor “ dedi küçük prens. Ama yine de birkaç soru daha sordu.

“ İnsan yildizlara nasıl sahip olabilir ki?”

“ Bana aitler, çünkü bu fikir ilk benden çıktı.”

“ Bunu düşünmüş olmak onlara sahip olmak için yeterli bir neden mi?”

“ Elbette. Kimseye ait olmayan bir elmas bulduğunda, o senindir. Bir fikir ilk senden çıkarsa, gider patentini alırsın ve sana ait olur. Yıldızlar da benim, çünkü benden önce onlara sahip olmayı hiç kimse düşünmedi.”

“ Evet, bu mantıklı “ dedi küçük prens. “ Peki onlarla ne yapıyorsunuz?”

“ Onları yönetiyorum. Onları sayıyorum ve tekrar sayıyorum. Beni sonuç ilgilendiriyor.”

Bu cevap küçük prensi tatmin etmemişti. “ Eger ipek bir atkı varsa, onu boynuma dolar ve yanımda götürürüm. Bir çiğegim varsa, onu koparır ve yanıma alırım. Ama siz yıldızları koparamazsınız!”

“ Evet ama onları bankaya koyabilirim.”

“ O ve demek?”

“ Yani yıldızları sayısını bir kâğıda yazar, kâğıdı bir çekmeceye kilitleirim.”

“Hepsi bu mu?”

“Evet, bu yeterli.”

“Ne eğlenceli” diye düşündü küçük prens. “Oldukça da şiirsel. Ama çok gereksiz bir davranış.”

Küçük prensin önem verdiği şeyler büyüklerinkinden çok farklıydı.

“Sahip olduğum bir çiçek var ve ben onu her gün sularım “ dedi küçük prens. “Üç tane yanardağım var, onları da her hafta temizlerim. Sönmüş yanardağı hiç ihmal etmem. Kim bilir, belki bir gün o da yanabilir. Bu yaptıklarım, sahip olduğum şeyler için yararlıdır. Ama sizin yıldızlara hiçbir yararınız yok.”

İş adamı konuşmak üzere ağzını açtı, ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Küçük prens de kendi yoluna devam etti.

“Büyükler, “ dedi “ kesinlikle çok tuhaflar.”

Beşinci gezegen çok değişti. Şimdiye dek gezdiği en küçük gezegendi. Burada ancak bir

lamba diregiyle bir lamba yakicisine yetecek kadar yer vardı. Küçük prens gökyüzünün bir köşesinde, evlerin ve insanların olmadığı bir gezegende lamba diregiyle lamba yakicisinin ne işe yaradığını merak etmişti doğrusu.

“Yine de kendi kendine şöyle dedi: “Evet, belki lamba yakicisinin burada bulunması saçma. Ama kral kadar, kendini beğenmiş adam, iş adamı ve ayyaş adam kadar da saçma değil. En azından yaptığı işin bir anlamı var. Bu sokak lambasını yaktığında sanki evrene yeni bir yıldız doğuyor, ya da yeni bir çiçek dünyaya geliyor. Lambayı söndürdüğünde ise, çiçek ya da yıldız uykuya dalıyorlar. Bu güzel bir iş. Be güzel olduğu için de faydalı bir iş.”

Gezegene ayak bastığında lamba yakicisini saygıyla selamladı.

“Günaydin efendim. Niçin lambanızı söndürdünüz?”

“Emirler böyle” diye yanıtladı lamba yakicisi, “günaydin.”

“Hangi emirler?” diye sordu küçük prens.

“Lambayı söndürmemi emreden emirler. İyi akşamlar.”

Ve lambayı tekrar yaktı.

“Peki ama onu niçin yeniden yaktınız?”

“Emirler böyle.”

“Anlayamıyorum” dedi küçük prens.

“Anlayacak bir şey yok” dedi lamba yakicisi. “Emir emirdir. Günaydin.”

Ve lambayı söndürdü. Sonra alnını kırmızı kareli bir mendille sildi

“Çok yorucu bir mesleğim var benim. Önceler her şey daha iyiydi. Lambayı sabahları söndürür, akşamları yakardım. Böylece günün geri kalan bölümünde dinlenir, geceleri uyuyabilirdim.

“Yani emirler artık değişti mi?”

“Emirler değişmedi” dedi lamba yakicisi. “Sorun da burada zaten. O zamandan beri gezegenin hızı günden güne arttı ve emirler hala değişmedi. “

“Yani?”

“Yani artık gezegenin güneş etrafında dönme süresi bir dakikaya düştü. Ben de lambayı dakikada bir yakıp söndürmek zorundayım.”

“Yaşadığın yerde bir gün sadece bir dakika sürüyor, bu çok eğlenceli olmalı.”

“Hiç de eglenceli değil “ dedi lamba yakicisi. “Seninle konuşmaya başlayalı şimdiden bir ay oldu.”

“Bir ay mi?”

“Evet. Otuz dakika, otuz gün eder. İyi akşamlar.”

Lambayı yeniden yaktı.

Onu izlerken, bu lamba yakicisini sevmeye başladığını fark etti küçük prens. Görevine ne kadar da bağlıydı. Kendi gezegeninde, sandalyesini birkaç adım ilerleterek izlediği günbatımlarını hatırladı birden. Dostuna yardımcı olmak istedi.

“Biliyor musun, “ dedi “ istediğin zaman dinlenmeni sağlayacak bir yol biliyorum ben.”

“Bunu hep isterim” dedi lamba yakicisi. İnsan hem görevine bağlı, hem de tembel olabilir. Tıpkı bu lamba yakicisi gibi.

Küçük prens konuşmasını sürdürdü: “ Gezegenin çok küçük. Neredeyse üç uzun adımda bütün çevresini dolaşabilirsin. Uygun bir hızla yürüdüğünde, istediğin kadar güneşte kalabilirsin. Yani dinlenmek istediğinde yürürsün. Böylece gün istediğin kadar uzun sürer.”

“Ama bunun bana pek yararı olacağını sanmıyorum” dedi lamba yakicisi. “Hayatta tek istediğim şey uyumak.”

“İşte bu şanssızlık.” dedi küçük prens.

“Evet şanssızlık. Günaydın.”

Ve lambayı tekrar söndürdü.

Küçük prens yolculuğuna devam ederken kendi kendine şöyle diyordu:” Belki kral, kendini beğenmiş adam, ayyaş adam ve iş adamı bu lamba yakicisini küçümserlerdi. Ama içlerinde bana saçma sapan gelmeyen tek kişi o. Belki de sadece kendisini düşünmediği içindir. Onunla arkadaş olabilirdim Ama bu gezegen gerçekten de çok küçük. İki kişiye yetecek kadar yer yok burada.”

Artık küçük prens kendi gezegenini terk ettiği için ne kadar üzgün olduğunun farkındaydı. Her gün bin dört yüz kırk kez günbatımını izlemek istese bile, yine de en iyi gezegen dendi gezegeniydi.

Altıncı gezegen beşincinin tam on kati büyüklüğündeydi. Burada sayfalar dolusu kitap yazan yaşlı bir beyefendi yaşıyordu.

“Hey bakın! İşte bir kaşif!” diye bağırды küçük prensi görünce.

Masanin başına oturduğunda solugunun kesildiğini fark etti küçük prens. Uzun bir yoldan geldiği anlaşılıyordu.

“Nereden geliyorsun?” diye sordu yaşlı adam.

Küçük prens onun sorusunu duymaksizin: “Bu kalın kitap nedir? Burada ne yapıyorsunuz?” dedi.

“Ben coğrafyaciyim.”

“Coğrafyacı ne demek?”

“Coğrafyacı denizlerin, nehirlerin, şehirlerin, dağların ve çöllerin yerlerini bilen kişidir.”

“Bu gerçekten çok ilginç” dedi küçük prens. “Gerçek bir mesleğiniz var.” Sonra da coğrafyacının gezegenini çabucak gözden geçirdi. Daha önce hiç bu kadar güzel bir gezegen görmemişti.

“Gezegeningeniz çok güzel. Burada hiç okyanus var mı?”

“Bunu öğrenmeye fırsatım olmadı” dedi coğrafyacı.

Küçük prens hayal kırıklığına uğramıştı. “Peki hiç dağ var mı?” dedi.

“Üzgünüm ama bunu da yanıtlayamayacağım.”

“Peki şehirler, nehirler ve çöller?”

“Bunu da bilmiyorum” dedi coğrafyacı.

“Ama siz bir coğrafyacisiniz!”

“Elbette. Ama ben bir kaşif değilim. Gezegeningimde hiç kaşif yok. Şehirlerin, dağların, okyanusların ve çöllerin sayısını öğrenmek coğrafyacının işi değildir. Bir coğrafyacı vaktini etrafta dolaşarak harcamaz. Onun daha önemli işleri vardır. Bürosundan asla ayrılmaz, ama kaşiflerle görüşür. Onlara sorular sorar ve yaptıkları yolculuklarda neler gördüklerini öğrenir. Bunları not eder. İlgisini çeken bir şeyle karşılaştığında ise, kaşifin karakteriyle ilgili bir test yapılmasını ister.”

“Ama neden?”

“Çünkü yalan söyleyen bir kaşif coğrafyacının kitabının adını lekeler. Çok fazla içki içen bir kaşif de öyle.”

“Ama neden?” diye sordu küçük prens.

“Çünkü sarhoşlar her şeyi çift görürler. Sonuç olarak, gerçekte bir tane dağ varken, coğrafyacı defterine iki tane not eder.”

“Ben böyle birini tanıyorum” dedi küçük prens. “Ondan hiç de iyi bir kaşif olmazdı.”

“Evet, bu mümkündür. Kaşifin karakteri yeterince iyi de olsa, yaptığı keşifle ilgili bir araştırma daha istenir.”

“Yani birisi bu keşfi kontrol mü eder?”

“Hayir. Bunu yapmak çok zor olurdu. Ama kaşiften yaptığı keşfi kanıtlaması istenir. Örneğin büyük bir dağ keşfettiğinde, oradan birkaç tane taş getirmesi gerekir.”

Cografyacının gözleri aniden parladi. “Sen! Sen çok uzun bir yoldan geliyorsun! O halde bir kaşifsın! Bana gezegenini anlatmalısın!”

Ve coğrafyacı kayıt defterini açarak, kaleminin ucunu siviritti. Kaşifin anlatacaklarını önce kurşun kalemle yazmalıydı. Kaşif bunları kanıtladıktan sonra, bilgiler mürekkeple yeniden yazılırdı.

“Bekliyorum” dedi coğrafyacı sabirsizlikle.

“Şey, benim yaşadığım yer pek ilginç bir yer değil. Çok küçük bir gezegen. Üç tane yanardağım var. İkisi aktif yanardağ, biri ise sönmüş durumda. Ama kim bilir, belki bir gün o da yanar.”

“Kim bilir...” dedi coğrafyacı.

“Bir de çiçeğim var.”

“Çiçekleri kaydetmeyiz.”

“Neden? O, gezegenimdeki en güzel varlıktır.”

“Ama efemeraldir.”

“Efemeral ne demek?”

“Coğrafya kitapları en değerli kitaplardır. Asla eskimezler. Çünkü dağlar yerlerini kolay kolay değiştirmezler. Bir okyanusun sularını boşattığı nadir görülür. Anlayacağın, biz coğrafyacılar kalıcı şeyleri kaydederiz.”

“Ama sönmüş yanardağlar yeniden harekete geçebilir” dedi küçük prens. “Efemeral ne demek?”

“Yanardağın aktif ya da sönmüş olması bizim için fark etmez. Önemli olan onun bir dağ olmasıdır” dedi coğrafyacı.

“Peki ama efemeral ne demek?” dedi sordugu sorunun yanitini almadikça asla vazgeçmeyen küçük prens.

“Efemeral, kısa ömürlü demektir.”

“Benim çiçegim kısa ömürlü mü?”

“Elbette.”

“Benim çiçegim efemeral” dedi küçük prens kendi kendine. “Ve kendini dünyadaki tehlikelere karşı koruyabilmek için sadece dört tane diken var. Ve ben onu orada tek başına bıraktım.”

İlk kez pişmanlık duymuştu küçük prens. Ama cesaretini yeniden toplayarak: “Şimdi bana nereye gitmemi önerirsiniz? Diye sordu.

“Dünyaya,” dedi coğrafyaci, “çok ünlü bir gezegendir.

Ve bir yandan çiçegini düşünerek, yoluna devam etti küçük prens.

Sedma planeta byla tedy Zem?.

Yedinci gezegen Dünyaydi. Dünya öyle siradan bir gezegen degildir. Orada yüz bir tane kral, yedi bin tane coğrafyaci, dokuz yüz bin iş adami, yedi buçuk milyon ayaş, üç yüz on bir milyon kendini begenmiş vardir. Bir başka deyişle, yaklaşık iki bin milyon tane yetişkin.

Dünyanın büyüklüğü hakkında size bir fikir vermek için şunu söyleyebilirim: elektrigin icadından önce dünyadaki kara parçalarını aydınlatabilmek için, tam dört yüz altmış iki bin beş yüz on bir lamba yakicisine gerek vardi. Bu ordunun görüntüsü müthişti. Tipki bir bale grubu gibi hareket ediyorlardir. Sahneye önce Yeni Zelanda'nin ve Avustralya kitasinin lamba yakicilari çıkardi. Lambalarını yakar, sonra da uyumaya giderlerdi. Ardından Çinli ve Sibiryali lamba yakicilar gelirdi. Onlar da lambalarını yakip sahneden çekilince, sıra Rusya'nin ve Hindistan'in lamba yakicilarındaydi. Afrikali ve Avrupalilarin ardından Güney Amerikalilar, son olarak da Kuzey Amerikalilar gelirdi sahneye. Bu sıra asla degişmezdi. Hiç hata olmazdi. Muhteşem bir gösteriydi bu. Sadece Kuzey ve Güney kutbunda bulunan iki lamba yakicisi tembelligin tadini çıkarabiliyordu, çünkü yilda yalnızca iki kez çalışıyorlardir.

İnsan komik olmak istediginde bazen yalan söylemek zorunda kalıyor. Lamba yakicilari konusunda anlattıklarım pek de dogru degildi. Gezegenimiz hakkında yanlış bilgi vermek istemem. Aslında insanlar Dünyada pek az yer işgal ederler. Dünyadaki tüm insanlar bir araya gelse, otuz kilometre uzunlugunda ve otuz kilometre genişliğindeki bir alana kolayca sigabilirler. Yani Pasifik Okyanusundaki küçücük bir ada, bütün insanlari kolaylıkla içine alabilir.

Ama elbette ki büyükler buna inanmazlar. Kendilerinin çok yer kapladigini düşünürler. Kendilerini baobap ağaçlari kadar önemli sanirlar. Onlara: “ İsterseniz kendiniz hesaplayın” deseniz, buna memnun olurlar. Hemen bir şema çizmeye koyulurlar. Şemalara bayilirlar. Ama

siz vaktinizi bu sikici işlerle boşa harcamayın. Ben sizin bana inandığınızı biliyorum. Evet, biz yine küçük prensimizin hikayesine dönelim. Küçük prens Dünyaya ayak bastığında, hiç kimseyi göremedi. Kumların üzerinde hareket eden uçuk sarı renkli yaratığı görünce yanlış yere geldiğini zannetti.

“İyi akşamlar” dedi kibarca.

“İyi akşamlar” diye yanıtladı yılan.

“Hangi gezegendeyim acaba?”

“Dünyadasın. Burası Afrika kitası.”

“O halde Dünyada hiç insan yok.”

“Burası çöl,” dedi yılan “çöllerde insan olmaz. Dünya çok büyük bir gezegendir.”

Küçük prens bir taşın üstüne oturdu ve gözlerini gökyüzüne çevirdi.

“Merak ediyorum” dedi, “acaba yıldızlar tek tek yansaydı, o zaman herkes kendi gezegenini tekrar bulur muydu? Bak! Benim gezegenim tam üstümüzde. Ama öyle uzakta ki!”

“Ne kadar güzel bir gezegen” dedi yılan. “Neden buraya geldin?”

“Bir çiçekle bazı sorunlarım oldu” diye yanıtladı küçük prens. “Peki insanlar nerede? İnsan kendisini çölde çok yalnız hissediyor.”

“İnsanların içinde de öyle hissedersin” dedi yılan, “arada pek fark yoktur.”

Küçük prens onu uzun uzun seyretti.

“Çok tuhaf bir hayvansın sen” dedi sonunda. “Bir parmak kadar incisin.”

“Ama en bir kralın parmağından daha güçlüyümdür” dedi yılan.

Küçük prens güldü. “Pek de güçlü görünmüyorsun. Pençelerin bile yok. Seyahat de edemezsin.”

“Seni bir geminin götürebileceğinden çok daha uzaklara götürebilirim” dedi yılan. Sonra da küçük prensin ayak bileğine dolandı. Altın bir bilezik gibi görünüyordu orada.

“Dokunduğum kişiyi geldiği yere geri gönderirim. Ama sen safsin, masumsun ve bir yıldızdan geliyorsun.”

Küçük prens bir şey söylemedi.

“Senin için üzüldüm. Bu koca dünyada yapayalnız ve zayıfsın. Belki bir gün sana yardım edebilirim. Eger kendi gezegenine gitmeyi çok istersen, sana yardım edebileceğimi sanıyorum.”

“Seni çok yi anladım” dedi küçük prens. “Ama neden hep bilmece gibi konuşuyorsun?”

“Bu bilmeceleri çözüyorum” dedi yılan. Sonra her ikisi de sustu.

Küçük prens çölde yürüdüğü süre içinde sadece tek bir çiçekle karşılaştı. Bu çiçeğin taç yaprakları çok azdı. Önemsiz bir çiçektir bu.

“Günaydın” dedi küçük prens.

“Günaydın” diye yanıtladı çiçek.

“İnsanlar nerede?” diye sordu küçük prens kibarca.

Bu çiçek insanları ömründe sadece bir kez görmüştü. O da, çölden bir kervanın içindeki insanlardı.

“İnsanlar mı? İnsanlarla yıllar önce karşılaşmıştım. Yedi-sekiz taneydiler. Ama onların nerede olduklarını kimse bilemez. Rüzgarla birlikte dolaşır dururlar. Kökleri yoktur insanların. Bu yüzden de bir yere bağlanamazlar.”

“Hoşça kal” dedi küçük prens.

“Hoşça kal” dedi çiçek.

Küçük prens büyük bir dağa tırmandı. Daha önce kendi gezegenindeki üç yanardağın dışında hiç dağ görmemişti. Bu yanardağların boyu ise sadece dizlerine geliyordu. Sönmüş yanardağı tabure olarak kullanırdı. Ona ayaklarını uzatırdı. Kendi kendine : “Bu kadar yüksek bir dağın tepesine tırmanırsam, bütün gezegeni ve gezegendeki bütün insanları görebilirim” dedi. Ama görebildiği tek şey, diğer dağların sivri dorukları oldu.

“Günaydın” dedi kibarca.

“Günaydın... Günaydın... Günaydın...” diye yanıtladı yanki.

“Sen kimsin?” diye sordu küçük prens.

“Sen kimsin... Sen kimsin... Sen kimsin...” dedi yanki.

“Arkadaş olalım. Ben çok yalnızım” dedi bu kez.

“Ben çok yalnızım... Çok yalnızım... Çok yalnızım...”

“Ne tuhaf bir gezegen!” diye düşündü. “Her tarafı kuru, her yeri dikenli, tamamen sert ve

acimasiz. Insanlarda ise hayal gücü yok. Sadece sizin söylediklerinizi tekrarlıyorlar. Benim gezegenimde bir çiçegim vardı ki, her zaman ilk konuşan o olurdu.

Çölün, kayaların ve karların arasında uzun bir süre yürüyen küçük prensin karşısına sonunda bir yol çıktı. Ve bütün yollar sizi insanlara götürür.

Yol boyunca yürümeye devam etti küçük dostumuz. Karşısına bir gül bahçesi çıktı.

“Günaydin” dedi güllere. Onlar da: “Günaydin” diye karşılık verdiler

Küçük prens onları izledi biraz. Hepsi de kendi çiçegine benziyordu. Şaşkinlikle:

“Siz kimsiniz?” diye sordu.

“Biz gülleriz” diye yanıtladı çiçekler.

“Ah!” diye haykırdı küçük prens. Ve birdenbire içine büyük bir üzüntü çöktü. Kendi çiçeginin evrendeki eşsiz bir tür olduğunu sanıyordu. Öyle demişti çiçek. Be işte burada, küçük bir bahçenin içinde, aynı çiçekten tam beş bin tane vardı!

“Eğer burada olsaydı, bana yine sitem ederdi” diye düşündü. “Sanki ölecekmiş gibi durmadan öksürdü. Yalanını bu şekilde ört bas etmeye çalışırdı muhakkak. Ve ben de hastabakıcılık numarası yapardım. Aksi takdirde gerçekten de ölürdü. Altta kalmaktansa ölmeyi tercih ederdi.”

Sonra kendi kendine : “Eşsiz bir çiçegim olduğu için kendimi zengin sanmışım. Oysa o siradan bir gülmüş sadece. Peki yanardağlarıma ne demeli? Boyları sadece dizlerime geliyor ve birisi sönmüş durumda. Tüm bunlar beni hiç de önemli bir prens yapmaz.

Kendini çimenlerin üstüne bıraktı ve ağlamaya başladı küçük prens.

İşte o sırada bir tilki çıkiverdi ortaya.

“Günaydin” dedi tilki.

“Günaydin” dedi küçük prens kibarca. Ama etrafına baktığında kimseyi göremedi.

“Buradayım! Elma ağacının altında.”

“Sen kimsin? Çok güzel görünüyorsun.”

“Ben bir tilkiyim.”

“Gel, birlikte oynayalım. Öyle mutsuzum ki” dedi küçük prens.

“Seninle oynayamam” dedi tilki, “ben evcil bir hayvan değilim.”

“Buna çok üzüldüm” dedi küçük prens. Ama biraz düşündükten sonra: ”Evcil ne demek?” diye sordu.

“Anladigim kadariyla burada yaşamiyorsun” dedi tilki, “kimi ariyorsun?”

“Insanlari ariyorum,” dedi küçük prens, “ peki ama ‘evcil’ ne demek?”

“Insanlar,” dedi tilki, “tüfeklerle dolaşırlar ve avlanırlar. Tam bir baş belasidirlar. Bir de tavuk yetiştirirler. Tüm işleri bundan ibarettir. Sen de mi tavuk ariyorsun?”

“Hayir, ben arkadaş ariyorum. Ama ‘evcil’ ne demek?”

“Bu pek sik unutulana bir şeydir. ‘Bag kurmak’ anlamına gelir.”

“Bag kurmak mi?”

“Evet. Örneğin, den benim için sadece küçük bir çocuksun. Diğer küçük çocuklardan hiçbir farkın yok benim için. Sana ihtiyacim da yok. Aynı şekilde, ben de senin için dünyadaki yüz binlerce tilkiden biriyim sadece. Bana ihtiyaç duymuyorsun. Ama beni evcilleştirirsen eger, birbirimize ihtiyacimiz olacak Sen benim için tek ve işsiz olacaksın, ben de senin için.”

“Anlamaya başlıyorum” dedi küçük prens. “Bir çiçek var. Sanırım o beni evcilleştirdi.”

“Olabilir. Dünyada her şey mümkündür.” dedi tilki.

“Ama bu çiçek dünyada değil.”

Tilki şaşırmişti. “Başka bir gezegende mi?”

“Evet.”

“Peki orada avcılar da var mı?”

“Hayir, yok.”

“Bu çok ilginç. Peki ya tavuklar?”

“Hayir. Tavuklar da yok.”

“Eh, hiçbir yer mükemmel değildir” dedi tilki içini çekerek. Sonra kendini anlatmaya başladı:

“Yaşamım çok monotondur. Ben tavuklari avlarım, avcılar da beni.

Bütün tavuklar birbirine benzer. Bütün insanlar da öyle. Bu yüzden biraz sikiliyorum. Ama beni evcilleştirirsen eger, yaşamıma bir güneş doğmuş olacak. Senin ayak seslerin benim için diğerlerinden farklı olacak. Ayak sesi duyduğum zaman hemen saklanırım. Ama seninkiler, bir

müzik sesi gibi beni gizlendiğim yerden çıkaracaklar. Şu ekin tarlalarını görüyor musun? Ben ekmek yemem. Bugday benim hiçbir işime yaramaz. Bu yüzden de bu tarlalar bana hiçbir şey hatırlatmazlar. Buna üzülüyorum. Ama sen beni evcilleştirseydin, bu harika olurdu. Altın renkli saçların var senin. Ben de altın renkli başakları görünce seni hatırlardım. Ve rüzgarda çıkardıkları sesi severdim.

Sustu tilki ve uzun bir süre küçük prensi izledi.

“Senden rica ediyorum. Lütfen beni evcilleştir!” dedi.

“Elbette” dedi küçük prens. “Ama pek fazla vaktim yok. Yeni arkadaşlar edinmem ve birçok şeyi anlayabilmem gerekiyor.”

“Sadece evcilleştirdiğin kişiyi anlayabilirsin” dedi tilki. “İnsanlarinsa hiçbir şeyi anlayacak vakitleri yoktur. Her şeyi dükkandan hazır alırlar. Ve arkadaşlar dükkanlarda satılmadığı için de, hiç arkadaşları olmaz. Eğer bir arkadaşın olsun istiyorsan, evcilleştir beni!”

“Ne yapmam gerekiyor peki?” diye sordu küçük prens.

“Çok sabırlı olman gerekiyor. Önce çimenlerin üstüne, biraz uzagıma oturmalısın. Ben gözümün ucuyla seni izleyeceğim, sen hiçbir şey söylemeyeceksin. Sözcükler yanlış anlamalara neden olurlar. Ama her gün, biraz daha yakına gelebilirsin.”

Ertesi gün küçük prens yine geldi.

“Her gün aynı saatte gelmelisin” dedi tilki. “Örneğin öğleden sonra saat dörtte gelersen, ben saat üçte kendimi mutlu hissetmeye başlarım. Zaman ilerledikçe de daha mutlu olurum. Saat dörtte endişelenmeye ve üzölmeye başlarım. Mutluluğun bedelini öğrenirim.

Ama günün herhangi bir vaktinde gelersen, seni karşılamaya hazırlanacağım zamani asla bilemem. İnsanın gelenekleri olmalıdır.

“Gelenek nedir?”

“Bu da çok sık unutulmuş bir şeydir” dedi tilki. “Bir günü diğer günlerden, bir saati diğer saatlerden ayıran şeydir. Örneğin, şu benim avcılarının da gelenekleri vardır. Perşembeleri kızlarla dansa giderler. Bu yüzden de Perşembe benim için harika bir gündür. Üzüm bağlarına kadar yürüyebilirim. Ama avcılar dansa herhangi bir gün gitseydi, benim için hiçbir günün özelliği olmayacaktı ve asla tatil yapamayacaktım.”

Böylelikle küçük prens tilkiyi evcilleştirdi. Ve ayrılma vakti geldiğinde “Ah! Sanırım ağlayacağım” dedi tilki.

“Bu senin hatan” dedi küçük prens. “Ben sana zarar vermek istemedim. Seni evcilleştirmemi sen istedim.

“Dogru, haklisin” dedi tilki.

“Ama aglayacagini söyledin!”

“Evet, öyle.”

“O halde bunun sana hiçbir yarari olmadı.”

“Hayir, oldu. Bugday tarlalarinin rengini gördükçe seni hatirlayacagim. Şimdi git ve güllere bir kez daha bak. O zaman kendi gülünün evrende eşsiz ve tek oldugunu anlayacaksın. Sonra bana veda etmek için buraya geri döndüğünde, sana hediye olarak bir sir verecegim.”

Küçük prens güllere bir kez daha bakmaya gitti.

“Hiçbiriniz benim gülüm gibi degilsiniz. Çünkü henüz hiçbiriniz evcilleşmediniz. Ve siz de hiç kimseyi evcilleştirmediniz” dedi onlara. “Siz tipki tilkinin benimle karşılaşmadan önceki hali gibisiniz. Dünyadaki binlerce tilkiden yalnızca biriydi o. Ama ben onunla dost oldum ve şimdi artık o özel bir tilki.”

Güller bu duyduklarına çok bozuldular.

“Evet, güzelsiniz. Ama boşsunuz. Sizin için kimse yaşamini feda etmez. Yoldan geçen herhangi biri, benim gülümün de size benzedigini söyleyebilir. Ama benim gülüm sizin her birinizden çok daha önemlidir. Çünkü ben onu suladım. Ve onu camdan bir korunakla korudum. Önüne bir perde gererek rüzgarin onu üşütmesini engelledim. Tirtillari onun için öldürdüm (ama birkaç tanesini kelebek olmaları için bıraktım). Onun şikayetlerini ve övünmelerini dinledim. Ve bazen de suskunluklarına katlandım. Çünkü o benim gülüm.”

Bunlari söyledikten sonra tilkinin yanına döndü.

“Elveda” dedi.

“Elveda” dedi tilki de. “Ve işte sirrim: Bu çok basit. İnsan gerçekleri sadece kalbiyle görebilir. En temel şeyi gözler göremez.”

“Temel olan şeyi gözler göremez” diye tekrarladi küçük prens. Öğrendiginden emin olmak istiyordu.

“Senin gülünün digerlerinden daha önemli olmasını saglayan şey, ona ayirdigin vakittir” dedi küçük prens.

“İnsanlar bu en önemli gerçeği unuttular. Ama sen unutmamalısın. Evcilleştirdigin şeye karşı her zaman sorumlusun. Gülüne karşı sorumlusun.

“Gülüme karşı sorumluyum” diye tekrarladi küçük prens, öğrendiginden emin olmak için. Sonra yoluna devam etti.

“Günaydin.”

“Günaydin” diye karşılık verdi demiryolu işaretçisi.

“Burada ne yapıyorsunuz?”

“Trenlere yol gösteriyorum. Onlara saga veya sola geçmelerini söylüyorum.”

Onlar konuşurken, parlak ışıklarla donatılmış bir ekspres tren yanlarından uguldayarak geçti. O geçerken işaret direği sallanmıştı.

“Sanırım çok aceleleri var” dedi küçük prens, “peki ne arıyorlar?”

“Bunu makinist bile bilmiyor.”

O anda parlak ışikli başka bir ekspres tren ters yöne doğru hızla geçti.

“Peki niçin geri dönüyorlar?” diye sordu küçük prens.

“Bunlar aynı yolcular değil” dedi işaretçi.

“Buldukları yeri begenmiyorlar mı?”

“Hiç kimse bulunduğu yeri begenmez.”

Şimdi de parlak ışikli ekspres trenlerin bir üçüncüsü geçti yanlarından.

“Bunlar diğer yolcuları mı takip ediyorlar?”

“Hiçbir şeyi takip etmiyorlar” dedi işaretçi. Ya uyuyorlardır, ya da esniyorlardır. Sadece çocuklar burunlarını pencerelelere dayar ve etrafa bakarlar.”

“O halde sadece çocuklar ne aradıklarını biliyor” dedi küçük prens. “Bezden bir bebeğe bağlanıyorlar ve bu onlar için çok önemli hale geliyor. Eger ellerinden alırsanız, ağlamaya başlıyorlar.”

“Bence şanslılar” dedi işaretçi.

“Günaydin” dedi küçük prens.

“Günaydin” dedi satıcı. İnsanların susuzluğunu gidermek üzere hazırlanmış tabletler satardı. Haftada bir kez bu tabletlerden alınıyor mu, o hafta hiç susmazdınız.

“Peki bunları niçin satıyorsunuz?”

“Çünkü bu, insanlara çok vakit kazandırıyor. Uzmanlar bunun araştırmasını yaptılar. Haftada tam elli üç dakika kazanıyorsun.”

“Peki bu elli üç dakikada ne yapıyorlar?”

“Canları ne isterse.”

“Eğer elli üç dakikam olsaydı,” dedi küçük prens, “bir su pınarına doğru ağır ağır yürürdüm.”

Saticının hikayesini dinlediğim sırada

sekiz gündür çölde bulunuyordum ve elimdeki suyun son damlalarını yudumluyordum.

“Anılarını dinlemek gerçekten de güzel” dedim küçük prene, “ama henüz uçagımı tamir etmeyi başaramadım. Keşke ben de bir su pınarına doğru ağır ağır yürüyebilseydim.”

“Dostum tilki bana demişti ki...”

“Sevgili dostum. Bunun tilkiyle hiçbir ilgisi yok ki!”

“Ama neden?”

“Çünkü susuzluktan öleceğiz.”

“İnsanın dostu olması iyidir. Ölecek olsa bile. Ben tilkiyle dost olduğum için çok mutluyum.”

Kendi kendime “Tehlikenin farkında değil” dedim.

“Ne acikiyor, ne de susuyor. İstedigi tek şey biraz gün ışığı.”

Küçük prens sanki ne düşündüğümü anlamış gibi:

“Ben de susadım. Hadi gidip bir kuyu arayalım” dedi. Bunun yararsız olduğunu anlatan bir işaret yaptım. Çölün ortasında bir kuyu aramak saçmaydı. Yine de birlikte yürümeye başladık.

Hiç konuşmadan saatlerce yürüdük. Karanlık bastırdı, yıldızlar da tek tek belirmeye başladı. Susuzluğumun etkisiyle, yıldızlara bakarken kendimi rüyada gibi hissettim. Küçük prensin sözleri zihnimde yankılanmaya başlamıştı.

“Demek sen de susadın?” diye sordum. Ama sorumu yanıtlamadı. Sadece: “su kalbimize faydalıdır” dedi.

“Ne demek istediğini anlamamıştım, ama bir şey sormam. Artık ona soru sormanın hiçbir yararı olmadığını gayet iyi biliyordum.

Yoruldu ve kumların üzerine oturdu. Ben de yanına oturdum. Kısa bir sessizlikten sonra:

“Yıldızlar çok güzel... Çünkü içlerinden birinde, şu an göremediğim bir çiçek yaşıyor” dedi.

“Elbette” dedim. Sessizce ay ışığının altındaki kum tepciklerini izledim.

“Çok de çok güzel” dedi sonra.

Gerçekten güzeldi. Çölleri hep sevmişimdir. Bir kum tepciginin üstüne oturursun. Hiçbir şey görmezsin. Hiçbir şey işitmezsin. Sadece çölün o sessiz, gizemli işiltisini hissedersin.

“Çöl çok güzel” dedi küçük prens, “çünkü bir yerlerinde bir kuyu gizliyor.”

Bense çölün o gizemli işiltisinin farkına varmış, şaşırılmışım. Küçük bir çocukken çok eski bir evde otururduk. Burada bir hazinenin gizli olduğunu anlatmışlardı belki de. Ama bu hikaye evimizi büyülü bir ev yapmıştı.

Benim evim, ruhunun derinliklerinde bir sır saklıyordu...

“Evet,” dedim, “ne bir evin, ne yıldızların, ne de çölün güzelliğinin nereden geldiği bilinmez.”

“Benimle aynı fikirde olmana çok sevindim” dedi küçük prens.

Uykuya dalınca, onu kollarıma aldım ve tekrar yürümeye koyuldum. Çok duygulanmışım. Sanki elimde çok narin bir hazine taşıyordum. Hatta dünyadaki en narin şeydi bu sanki. Ay ışığında onun solgun alnını, kapalı gözlerini ve rüzgarda titreyen buklelerini seyrettim. Kendi kendime şöyle dedim: “Bu gördüklerim sadece bir kiliftan ibaret. En önemli şeyi gözler göremez.”

Ona bakarken dudakları aralandı ve uykusunda hafifçe gülümsedi. “Burada uyuyan şu küçük prensin beni böylesine duygulandırmamasının nedeni, onun bir çiçeğe olan bağlılığı. Uyurken bile, bu çiçeğe olan sevgisi tüm benliğini bir kandil gibi aydınlatıyor.”

Şimdi daha da narindi sanki. Kandilleri çok dikkatli korumalıyız. Şiddetli bir rüzgar onları söndürebilir.

Böylece yürümeye devam ettim ve gün agarırken kuyuyu buldum.

“İnsanlar,” dedi küçük prens, “ne aradıklarını bilmeden hızlı trenlere doluyorlar. Endişe ve telaşla, aynı yerde dönüp duruyorlar.” Bir an durakladıktan sonra ekledi: “Çektikleri sıkıntıya değmez bu.”

Buldugumuz kuyu Sahara Çölünün bilinen kuyularından değildi. Sahara Çölü’ndeki kuyular kumda açılmış çukurlardan ibarettir. Ama bizim buldugumuz kuyu kasabalardaki kuyulardandı. Oysa etrafta kasaba filan yoktu. Düş gördüğümü sandım.

“Ne kadar garip” dedim küçük prene, “her şey hazır durumda. Makara, kova, ip, hepsi hazır.”

Güldü. Makarayı çevirmeye koyuldu. Uzun süredir çalışmamaktan paslanmış olan makara, inlemeye başladı.

“Duyuyor musun?” dedi küçük prens. “Kuyuyu uyandırdık. O da şarki söylemeye başladı...”

Onun yorulmasını istemiyordu. “Bana bırak” dedim.

“Senin için fazla ağır.”

Kovayı ağır ağır çektim ve kuyunun kenarına bıraktım. Kovanın içindeki su hala titriyordu ve makaranın sesini hem kulaklarımda, hem de titreyen suda duyabiliyordum. Güneşin titrek işitilerini görebiliyordum.

“Bu sudan içmek istiyorum” dedi küçük prens, “bana biraz su verir misin?”

İşte şimdi onun ne aradığını anlamıştım! Kovayı dudaklarına dayadım. İçerken gözleri kapalıydı. Bir bayram şekeri kadar tatlıydı bu su. Diğer besinlerin hepsinden farklıydı. Yıldızların altında yapılan bir yürüyüşten, makaranın şarkısından ve kollarımın emeginden dünyaya gelmişti. Kalbe faydalıydı. Bir armağandı sanki. Küçük bir çocukken Noel’de aldığım hediyeğin güzelliği Noel ağacının işitilerinden, kutlamanın müziginde, gülümseyen yüzlerin sıcaklığından gelirdi.

“Senin yaşadığın yerdeki insanlar,” dedi küçük prens, “bir bahçenin içinde binlerce gül yetiştiriyorlar ve yine de aradıklarını bulamıyorlar.”

“Doğru, bulamıyorlar” dedim.

“Ve aslında aradıkları şeyi tek bir gülde, ya da bir avuç suda bulabilirlerdi.”

“Evet, haklısın” dedim.

“Ama gözler göremez. İnsanın kalbiyle bakması gerekir.”

Suyu içmiştim. Nefesim yerine geldi. Güneş doğarken kumun rengi bal rengine dönüşmüştü. Bu renk çok hoşuma gidiyordu. Peki ama bu hissettığım acı da neydi?

Yumuşak bir sesle: “Sözünde durmalısın” dedi yanıma otururken.

“Hangi söz?”

“Biliyorsun. Koyunuma bir ağızlık yapacağını söylemiştin. Çiçeğime karşı sorumluluğum var. Onu korumalıyım.

Ona bir ağızlık çizmek için cebimdeki kâğıtları çıkardım. Resimleri görünce gülmeye başladı küçük prens ve: “Baobapların biraz lahanaya benzemiş” dedi.

“Ya?”

Oysa ben baobaplarimla gurur duymuştum!

“Çizdigin tilki... kulaklari... sanki biraz boynuza benziyorlar ve çok da uzunlar.”

Yine gülmeye başladı.

“Haksizlik ediyorsun küçük prens” dedim. “Unutma ki, daha önce daha önce sadece iki boa yilani çizmiştim.”

“Olsun. Bunlar yeterli. Çocuklar anlayacaktır” dedi. Ben de kurşunkalemle bir agizlik çizerek ona verdim. Verirken yüregim sızladı. “Benim bilmediğim planların var senin...”

Ama cevap vermedi küçük prens. Onun yerine bana:

“Biliyorsun, Dünyaya inişim... Yarın Dünyaya inişimin yildönümü” dedi. Sonra ekledi: “Buraya çok yakın bir yere inmiştim.”

Yüzü kızardı.

Ve bir kez daha, nedenini bilmediğim bir aci kapladı yüregimi. Fakat zihnimde bir soru belirmişti.

“Yani sekiz gün önce seninle burada karşılaştığım sabah, insanlardan binlerce kilometre uzakta tek başına dolaşıp durmanın bir nedeni mi vardı? Ait olduğun yere mi dönüyordun?”

Küçük prens yine kızardı.

“Belki de yildönümü nedeniyle geldin buraya, ha?”

Yine kızardı küçük prens. Sorularima cevap vermemişti. Ama yüzünün kızarması “Evet” anlamına gelmez miydi?

“Ah, sevgili dostum, sanırım biraz korkuyorum” dedim.

Rahatlatici bir sesle: “ Şimdi çalışmalisin. Motorunun yanına gitmelisin. Ben seni burada bekleyeceğim. Yarın akşam yine gel...” dedi.

Ama içim rahatlamamıştı. Tilkiyi hatırladım. İnsan birinin kendisini evcilleştirmesine izin verirken, bir parça da aglamayı göze alıyor demektir.

Kuyunun yanında eski, taş bir duvar yıkıntısı vardı. Ertesi akşam oraya geri döndüğümde, uzaktan, küçük prensimin bu duvarın üzerinde oturduğunu gördüm. Ayaklarını aşağı sarkitmişti. Şöyle diyordu: “Unuttun mu? Burası degildi.”

Biriyle konuştuğu belliydi.

“Evet, evet. Tam bu gün. Ama burası doğru yer değil.”

Ona doğru yürümeyi sürdürdüm, ama halen konuştuğu kişiyi ne görebiliyordum, ne de duyabiliyordum. Küçük prens bir kez daha cevap verdi: “Evet, tabii. Ayak izlerimin nerede başladığını görürsün. Beni orada bekle. Bu gece orada olacağım.”

Şimdi duvardan sadece yirmi metre uzaktaydım, ama hala hiçbir şey göremiyordum. Küçük prens yine konuştu: “Zehirin iyi bir zehir midir? Bana çok uzun süre acı çektirmeyeceğinden emin misin?”

Durdum. Yüregim sizliyordu. Ama hala ne olduğunu anlamamıştım.

“Şimdi git” dedi, “aşağı ineceğim.”

Bunun üzerine bakışlarımı aşağı, duvarın dibine çevirdim ve orada gördüğüm şey havaya sıçramama neden oldu. İnsani birkaç saniye içinde öldürebilecek sarı bir yılan, başını küçük prensin doğru kaldırmış, öylece duruyordu orada. Silahımı almak için elimi cebime götürdüm ve koşmaya başladım. Ama çıkardığım sesi duymuş olacak ki, başını indirip kumların üzerinde kaymaya başladı yılan. Ve pek de acele etmeden, taşların arasında gözden kayboldu.

Küçük prensimi tutmak için tan zamanında yetiştim. Onu kollarıma aldığımda yüzünün bembeyaz olduğunu gördüm.

“Bu ne demek oluyor?” diye sordum. “Neden yılanlarla konuşuyorsun?” Boynundaki altın renkli fuları çözdüm. Alnini hafifçe islattım ve içmesi için ona biraz su verdim. Artık soru sormaya cesaret edemiyordum. Bana ciddi bir ifadeyle baktı ve kollarını boynuma doladı. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Sanki tüfekte vurulmuş bir kuşun gittikçe yavaşlayan kalp atışları gibiydi.

Bana: “Motorundaki arızayı bulmana sevindim. Artık evine gidebilirsin” dedi.

“Bunu nereden biliyorsun?”

Aslında bu haberi vermeye geliyordum. Çok umutsuz olmama rağmen, motoru tamir etmeyi başarmıştım.

Sorumu yanıtlamadı. Sadece “Bugün evime dönüyorum” diye fisildedi.

Sonra üzüntüyle ekledi: “Evim çok uzakta... Oraya gitmek çok zor olacak...”

Beklenmedik bir şey olacağını hissedebiliyordum. Onu bir çocuk gibi kollarımda sımşık tutuyordum. Ama o sanki ellerimden bir uçuruma doğru kayıyordu ve ben bunu engelleyemiyordum...

Bakışları ciddiydi ve uzaklarda kaybolup gidiyordu.

“Bana verdigin koyun yanimda. Kutusu da yanimda. Ve agizligi da...” dedi.

Buruk bir gülümseme yayildi yüzüne. Uzun bir süre öylece bekledim. Vücut isisinin giderek arttigini hissediyordum.

“Küçük dostum benim, sen korkmuşsun...”

Elbette korkmuştu! Ama yavaşça güldü.

“Bu gece çok daha fazla korkacagim” dedi.

Bir kez daha, içimde onarilmaz bir aci duydum. Bu gülüşü bir kez daha duyamayacagimi düşünmek bile istemiyordum. Buna dayanamazdim. Gülüşü, çölün ortasında bir su kaynagi gibiydi benim için.

“Küçük prens, gülüşünü tekrar duymak istiyorum” dedim.

Ama o bana : “Bu gece, Dünyaya ineli tam bir yil oluyor. Gezegenim, geçen yil Dünyaya indigim yerin tam üstünde olacak bu gece.” dedi.

“Küçük prens, lütfen bunun sadece kötü bir rüya oldugunu söyle bana” dedim, “şu yılan hikayesinin be gezegenine geri döneceginin...”

Ama sorumu yanitlamadi küçük prens. Onun yerine bana:

“En önemli şeyi gözler göremez” dedi.

“Evet, biliyorum...”

“Su için de aynı şey geçerli. Makaranin çıkardigi sesi hatirliyor musun? İşte tam da bu makara ve ip yüzünden, bana verdigin bir yudum su müzik sesi gibi güzeldi. Çok tatliydi...”

“Evet, biliyorum...”

“Geceleri yildizlari izlersin. Benim yaşadigim yerde her şey jo kadar küçük ki, sana gezegenimi gösterebilmem imkansiz. Ama böylesi daha iyi. Çünkü içlerinden birinde benim yaşadigimi bileceksin. Hepsini seveceksin. Hepsi senin dostun olacak. Ve sana bir hediye var...”

Bir kez daha güldü.

“Ah, küçük prens! Benim sevgili küçük prensim. Gülüşünü duymak çok güzel!”

“Aslında benim hediyeimdi bu... tıpkı su için olduğu gibi.”

“Anlamıyorum...”

“Yıldızlar, başka başka insanlara farklı şeyler ifade ederler. Bazıları için sadece gökyüzünde titreyen ışıklardır. Yolcular içinse, bir rehberdirler. Bilim adamları için fikir kaynağıdır. Şu benim iş adamı içinse zenginlik. Ama herkes için sessizdirler. Sen hariç...”

“Ne demek bu?”

“Geceleri gökyüzüne baktığında, yıldızlardan birinde benim yaşadığımı ve orada gülüyor olduğumu bileceksin. Bu yüzden sana sanki bütün yıldızlar gülüyormuş gibi gelecek. Bütün dünyada yalnızca senin gülen yıldızların olacak. “

Ve bunu söyledikten sonra yine güldü.

“Ve üzüntünün geçtiğinde – çünkü zaman bütün acıları iyileştirir- beni tanıdığına memnun olacaksın. Daima benim dostum olarak kalacaksın. Benimle birlikte gülmek isteyeceksin. Be zaman zaman, sadece bunun için gidip pencereyi açacaksın... Gökyüzüne bakarken güldüğünü gören arkadaşların buna çok şaşıracaklar. Sen de onlara: “Ah, evet, yıldızlar beni hep güldürürler” diyeceksin. Onlar da senin deli olduğunu düşünecekler. Görüyorsun, sana ne kadar kötü bir oyun oynadım...”

Ve bir kez daha güldü.

“Aslında ben sana bir sürü yıldız değil de, kahkaha atabilen bir sürü zil vermiş gibi oldum.”

Yine güldü. Sonra ciddileşti. “Bu gece... biliyorsun... gelme...”

“Seni bırakmayacağım.”

“Dışarıdan acı çekiyormuşum gibi görünecek. Ölüyormuş gibi görüneceğim. Bunu görmeye gelme. Hiçbir işe yaramaz bu...”

“Seni bırakmayacağım” dedim Endişelenmişti.

“Sana böyle söylememin nedeni, biraz da yılan yüzünden. Sana zarar vermemeli... Yılanlar hain yaratıklardır. Zevk için insani sokabilirler.”

“Seni bırakmayacağım” dedim.

Sonra birden rahatladi. “Yılanlar sadece bir kez zehirleyebilirler, öyle değil mi?” dedi.

O gece yola çıktığını görmedim. Sessizce ayrılmıştı. Arkasından koşup ona yetiştiğimde, hızlı ve kararlı adımlarla yürüdüğünü gördüm. Bana:

“Ah! Buradasın...” dedi. Ama sesi hala telaşlıydı.

“Gelmemeliydin. Üzüleceksin. Öldüğümü sanacaksın, ama gerçekte ölmüş olmayacağım.”

Sustum.

“Anlaman gerekiyor. Orasi çok uzak. Bedenimi oraya götüremem. Bunun için fazla ağır.”

Hiçbir şey demedim...

“Boşalmış bir deniz kabuğu gibi kalacağım...Bunda üzülecek bir şey yok...”

Cevap vermedim...

Bir parça cesareti kırılmıştı. Son bir gayretle: “Biliyorsun, çok güzel olacak. Yıldızlara ben de bakacağım. Bütün yıldızlar paslanmış makaraları olan birer kuyu olacak benim için. Hepsi bana içecek su verecekler” dedi.

Hiçbir şey demedim.

“Çok eğlenceli olacak. Senin beş yüz milyon tane küçücük zilin olacak; benimse beş yüz milyon su kaynağım...”

Ve artık o da hiçbir şey söyleyemedi, çünkü gözleri yaşlarla doldu. “İşte burası. Birak yalnız devam edeyim.”

Oturdu, çünkü korkuyordu. Sonra:

“Biliyorsun... Bir çiçegim var... Ona karşı sorumluyum. O öyle narin, öyle masum ki... Kendini koruyabilmesi için sadece dört küçük diken var...”

Ben de oturdum. Daha fazla ayakta duramamıştım.

“İşte...” dedi, “Hepsi bu...” Biraz tereddütten sonra ayağa kalktı. Ben hareket edemedim.

Ayak bileğinin çevresinde sarı bir ışık vardı, başka hiçbir şey yoktu. Bir an hareketsiz durdu. Hiç bagırmadı. Bir ağaç gibi, yavaşça düştü yere. Yer kum olduğu için, düşerken en ufak bir ses bile çıkmamıştı.

O günden bu yana tam altı yıl geçti. Bu hikayeyi daha önce kimseye anlatmamıştım. Uçagımı onarıp geri döndüğümde, çevremdekiler hayatta olduğum için çok sevinmişlerdi. Bense üzgündüm ve onlara yorgun olduğumu söylemiştim.

Şimdi acimin bir kısmı dinmiş durumda. Yani tamamen değil. Gezegenine geri döndüğünden eminim, çünkü gün agarırken bedenini hiçbir yerde bulamamıştım. O kadar da ağır bir vücut degildi onunki. Şimdiyse, geceleri yıldızları dinliyorum. Sanki beş yüz milyon tane küçük zil, oradan bana gülüyor.

Ama beni kaygılandırın bir şey var. Koyununun agzına bağlaması için çizdiğim agizlign kayışlarını çizmeyi unutmuşum. Yani, onu hiç kullanamayacak. Bu yüzden de gezegenine

vardikten sonra neler olduğunu çok merak ediyorum. Belki de çizdiğim koyun çiçeği yemiştir...

Bazen kendi kendime: “Kesinlikle yememiştir! Küçük prens çiçeği her gece camdan korunagiyla kapatmış, koyunu da dikkatle izlemiştir” diyorum. Böyle düşününce mutlu oluyorum. Ve bütün yıldızlar bana gülüyorlar.

Ama sonra: “Herkes zaman zaman dalgin olabilir. Ya küçük prens bir gece camdan korunagi çiçeğin üstüne geçirmeyi unutursa ve koyun da sessizce yerinden çıkarsa...” diye düşünüyorum. O zaman benim küçük zillerim kahkaha yerine gözyaşlarına boguluyorlar.

Bu gerçekten büyük bir sir. Sizler gibi, benim gibi küçük prensi sevenler için, evrenin kim bilir neresindeki bir koyunun bir çiçeği yemiş ya da yememiş olması çok önemli bir şeydir.

Gökyüzüne bakın. Kendinize “Acaba koyun çiçeği yedi mi, yemedi mi?” diye sorun. Bakın her şey nasıl da değişiyor.

Ve bunun neden bu kadar önemli olduğunu büyükler asla anlayamazlar...

Benim için bu, dünyanın en güzel ve en hüzünlü manzara resmi. Bir önceki resme çok benziyor ama unutmadan için bir kez daha çiziyorum. Küçük prensin Dünyaya indigi ve ayrıldığı yer işte burası.

Lütfen resme çok dikkatli bakın ve onu hafızanıza iyice yerleştirin. Eger bir gün yolunuz Afrika'ya düşerse ve Sahara Çölü'nü geçerseniz, işte tam bu noktaya geldiğinizde lütfen biraz durun. Eger küçük bir çocuk size doğru gelirse, size gülerse, altın sarısı bukelleri varsa ve hiçbir sorunuzun yanıtlanıyorsa, onun kim olduğunu tahmin edersiniz. Lütfen bana bu iyiliği yapın.

Beni merakta bırakmayın. Onun geri döndüğünü haber vermek için bana hemen yazın...